

Waarvan akte

Waargebeurde voorvallen uit de notarispraktijk, opgetekend door journalist Johan Nebbeling.

Is het toeval, of is het een teken van hogerhand?

De dood is de vaste metgezel van de notaris. Veel van ons werk, in ieder geval in het erf- en familierecht, heeft immers betrekking op de verdeling van geld en goederen van overledenen. Als notaris heb ik geleerd hoe ik de emoties van nabestaanden ruimte moet geven en toch kan zorgen voor een soepele en adequate uitvoering van het testament van de overledene. Het is mijn werk en dat doe ik zo goed mogelijk.

Maar er zit een aspect aan de dood waarmee notarissen soms te maken krijgen en dat zich aan iedere logica onttrekt. Iets wat ik gemakshalve maar het bovennatuurlijke zal noemen. Notarissen praten er niet veel over, maar ieder van ons kent de verhalen van nabestaanden die na een overlijden iets hebben meegemaakt dat zich niet door de ratio laat verklaren.

Verhalen die makkelijk zijn af te doen als verzinsels van bedroefde mensen. Of gewoon puur toeval. Zelf weet ik niet wat ik ervan

moet denken. Maar dat zich rond de dood soms gebeurtenissen afspeelen die je op z'n minst bijzonder kunt noemen, weet ik uit eigen ervaring.

Een zaak die mij na al die jaren nog bijstaat, is die van de moeder met de meervoudig gehandicapte zoon. 'Hij zal niet oud worden', zeiden de doktoren bij zijn geboorte. Maar de zoon weigert aan die voorspelling te voldoen. Wel wordt hij al op jonge leeftijd opgenomen in een instelling.

Haar zoon is haar alles. Maar ook een bron van groot verdriet

De moeder, al lang weduwe, ken ik omdat ze bij mij een testament heeft opgesteld. Haar zoon mag na haar overlijden niets tekort komen. Want haar kind is haar alles. Maar de zoon is ook een bron van

groot verdriet. „Nooit”, vertelt de moeder, „heeft hij er blijk van gegeven dat hij me graag ziet of dat hij me zelfs maar herkent. Wat ik ook doe, hij reageert niet op me. Dat doet verschrikkelijk veel pijn.”

De vrouw heeft weinig familieleden en vraagt mij als executeur van haar testament. Ze bezoekt hem trouw elke week, totdat ze komt te overlijden. Ik bel de inrichting waar de zoon verblijft met de mededeling dat zijn moeder is gestorven. Hoe laat ze is gestorven, wil de medewerkster weten die ik aan de telefoon krijg. Als ik het tijdstip noem, is ze even stil.

„Kwart voor elf's ochtends, weet u het zeker?”
Ja, dat weet ik zeker.

„Dat is wonderlijk”, zegt ze. „Haar zoon kreeg gisteren om kwart voor elf een enorme huilbui. Hij was urenlang ontroostbaar. We wisten niet wat we ermee aan moesten, want in al die jaren hebben we hem nooit eerder zien huilen.”

Toeval? Of het bewijs dat er meer is tussen hemel en aarde? Zegt u het maar.